עין משפט נר מצוה

כז א מיי' פ"י מהלכות פרה הלכה ח:
כח ב מיי' פ"א מהלכות בכורות הלכה ג והלכה יז:
כט ג מיי' פ"א מהלכות איסורי מזבח הלכה יב טוש"ע יו"ד סימן שו סעיף ו:
ל ד מיי' פ"ג מהל' תמורה הלכה ג:
לא ה מיי' פ"א מהלכות איסורי מזבח הל' יב:
לב ו מיי' פ"ו מהלכות פסה"מ הלכה טו:
לג ז מיי' שם הלכה כב:

[א]הזאה כל שהוא מטהרת הזאה אינה צריכה שיעור הזאה מחצה כשר ומחצה פסול לדבריו דר"א קאמר ואיבעית אימא הזאה לחוד ונתינה לחוד: נתערבו בבכור ומעשר כו': אמר רמי בר חמא בכור לב"ש [א]אין מאכילין לנדות תמורתו מהו [ב]בכור אינו נפדה תמורתו מהו [ב][ג]בכור אינו נשקל בליטרא תמורתו מהו אמר רבא תניא בכור ומעשר משהוממו עושין תמורה [ד]ותמורתן כיוצא בהן בעי רמי בר חמא התפיס בכור לבדק הבית מהו שישקול בליטרא רווחא דהקדש עדיף או דלמא זילותא דבכור עדיף א"ר יוסי בר זבידא ת"ש נתערבו בבכור ובמעשר ירעו עד שיסתאבו ויאכלו כבכור וכמעשר לאו למימרא דאינו נשקל בליטרא רב הונא ורבי חזקיה תלמידי דרבי ירמיה אמרי מי דמי התם שתי קדושות ושני גופין הכא שתי קדושות וגוף אחד מתקיף לה רבי יוסי בר אבין מה אילו אמר הפדו לי בכור שהתפיסו לבדק הבית כלום שומעין לו הפדו רחמנא אמר לא תפדה אלא א"ר אמי א] כלום [ה]הקנה זה אלא מה שקנו ב] לו: הכל יכולין להתערב כו': מ"ש חטאת ואשם דהאי זכר והאי נקבה חטאת ועולה נמי ג] [ג]איכא שעיר נשיא האי שיער והאי צמר פסח ואשם נמי לא מיערב האי בן שנה והאי בן שתי שנים איכא ד] אשם נזיר ואשם מצורע ה] ואיבעית אימא [ד]איכא בן שנה דמיחזי כבן שתי שנים ואיכא בן שתים דמיחזי כבן שנה: **מתני'** [ה]אשם שנתערב בשלמים רבי שמעון אומר שניהם ישחטו בצפון ויאכלו כחמור שבהן אמרו לו [ו]אין מביאין קדשים לבית הפסול [ז]נתערבו חתיכות בחתיכות קדשי קדשים בקדשים קלים הנאכלין ליום אחד בנאכלין לשני ימים ולילה יאכלו כחמור שבהן: **גמ'** תני תנא קמיה דרב [ז]שביעית אין לוקחין בדמיה תרומה מפני שממעטין באכילתה אמרוה רבנן קמיה דרבא ו] הא דלא כר"ש דאי כר"ש האמר [ח]מביאין קדשים לבית הפסול אמר להו אפילו תימרו ר"ש הני מילי [ט]דאיעבד ז] לכתחילה לא ולכתחילה לא איתיביה אביי

הזאה ח] **כל שהוא מטהרת.** חדא מילתא היא שהזאה כל שהוא מטהרת. ולקמן [פ.] מפרש אמאי יזה שתי הזאות: **והזאה מחלה כשר ומחלה פסול.** כלומר ולא תימא דהזאה כל שהוא [דמטהרת] (דמועטת ומיהו) אם אין עם ט] התערובת פסול אלא אפילו יש עם ט] התערובת פסול כשרה ומחלה לאו דוקא אלא ליכא שיעור [וקס"ד] דהוא הדין למתן דמים: **ונתינה.** דם למזבח לחוד לריך שיעור שירלה הדם לשני רוחות הקרן של מזבח: **אמר רמי בר חמא פשיטא לי בכור לבית שמאי.** אע"פ שהומם י] ובזמן הזה: **אין מאכילין אותו לנדות.** דהכי תניא בבכורות בפ' כל פסולין יא] (דף לג.): **אינו נשקל בליטרא.** אם הכהן מוכר בשרו: **אינו נפדה.** לצאת מתורת בכורה לחולין ולחול קדושה על המעות: **משהוממו.** אף משהוממו: **התפיס.** כהן בכור לבדק הבית משהומם: **רווחא דהקדש עדיף.** וישקל בליטרא כדי שילמלם מכירתו וירבו דמיו דהא קי"ל (בכורות דף לא.) בשאר פסולי המוקדשים בשביל שפדיונו להקדש הקילו עליהן להיות נשחטין באיטליז ונמכרין באיטליז ונשקלין בליטרא כדי שירבה הפודה אותן בדמיהן מתחילה חוץ מן הבכור מפני שהנאת ריבוי דמיו אינה אלא לכהן והאי דהתפיסו לבדק הבית הנאתו להקדש היא: **או דלמא** יב]. לא דמי התם הנאת ריבוי הדמים אותה קדושה עצמה שמביאין בדמים קרבן כיוצא בו הכא הנאת ריבוי הדמים לקדושה אחרת: **לאו למימרא דאין אחד מהן נשקל בליטרא.** ואע"ג דאיכא פסידא דהקדש גבי פדיון שאר הזבחים המעורבים שפדיון דמיהם להקדש (פסחים דף לח.) וקאמר דלא מזלזלינן בבכור משום יג] הני אלמא משום הך נמי לא: **התם ב' קדושות וב' גופין.** הזבחים שהנאתן להקדש הן קדושה לבדה וגוף לבדו והבכור שדמיו לכהן קדושה לבדה וגוף לבדו הילכך לא מזלזלינן בהך קדושה דהאי גופיה יד] משום רווחא דקדושה דגופא אחרינא: **אבל הכא שתי קדושות הן וגוף אחד.** קדושת בכור וקדושת בדק הבית ואיכא למימר הואיל ורווחא להקדש בהאי גופא הוא ואע"ג דלקדושה אחריתי אזיל מזלזלינן בקדושת בכור דהאי גופא: **מתקיף לה רבי יוסי בר אבין.** מאי קמיבעיא ליה וכי משום התפסתו מזלזלינן ביה: **ומאי אילו אומר הפדו בכור.** זה שילא לחולין מקדושתו ליגזז וליעבד טו] כו': **שהתפיסו לבדק הבית.** וירבו דמיו: **כלום שומעין לו.** לעבור על דברי תורה: ופרכינן **הפדו רחמנא אמר לא תפדה.** ועל דבריו אין לעבור אבל לשקול בליטרא אין כאן עבירה על דברי תורה: **אלא א"ר אמי.** הכי איכא למיפשטא לבעיין: **כלום הקנה.** הכהן זה לבדק הבית אלא מה שקנו לו (בגופו) טז] בבכור זה וכיון דאללו לא הותר ליסקל בליטרא אין יכול להקנות לבדק הבית עודף דמי למלום משקל הליטרא: שעיר אין לו למר אלא שיער אבל אשם איל הוא ויש לו למר: [י] **[אשם נזיר וכו'.** באשם נזיר [כ] ובאשם מלורע [ויקרא יד] כבש כתיב וסתם כבש בן שנה הוא]: **מתני' כחמור שבהן.** לזכרי כהונה ובעזרה וליום ולילה כדין אשם ובעל השלמים ילא ידי שלמים שהרי כל אחד יקרב למי שהוא: **לבית הפסול.** שממעט בזמן אכילת שלמים ומביא לידי נותר אלא ירעו וימכרו כדלעיל [עא:]: **יאכלו כחמור שבהן.** והא רבנן מודו דליכא תקנתא אחריתי יז]: **גמ' שביעית אין לוקחין בדמיה תרומה.** מפני שממעט בזמן אכילת התרומה ומביאה לידי איסור אכילה שלריכה שתתבער מן העולם קודם שתכלה לחיה שבשדה ותרומה זו מתבואת שאר שני שבוע היתה וזמן אכילתה לעולם דאילו שביעית לאו בת תרומות ומעשרות היא:

וכולן

הג"ה **הזאה כל שהוא מטהרת.** דלא בעיא שיעור אגבא דגברא אבל במנא בעיא שיעור כדאמר בנדה (דף ט.) וביומא (דף יד.): **בכור אינו נפדה תמורתו מהו.** והא דתנן בתמורה בפ' ואלו קדשים (דף כא.) [כל הקדשים] יש להם פדיון ולתמורותיהן פדיון חוץ מן הבכור והמעשר לאו אתמורתן קאי וא"ת ולענין מאי קא מיבעיא ליה אי יש לתמורת בכור פדיון אי לגיזה ועבודה אפילו יש לה פדיון אסורה כשאר פסולי המוקדשין ואי לענין דלא בעי למיתבא לכהן הא תנן בהדיא בתמורה בפ' ואלו קדשים (גז"ש) דנאכלת במומן לבעלים ואי לענין ל) דנאכלת בצלי ובחרדל כדדרשינן למשחה לגדולה הא כיון דלאו מתנות כהונה היא לא שייך בה למשחה ואי לענין לקנות מן המעות קרבן הא אין התמורה עצמה קריבה ואפי' כשהיא תמימה כדאמר ריש ב"ש (לעיל דף לז:) הן קריבין ואין תמורתן קריבה וי"ל דמיבעיא ליה אי חלה קדושה על המעות כשפדאה או לא:

התפיס בכור לבדק הבית מהו שישקול בליטרא. אי האי דאמרי' אינו נשקל בליטרא הוי דרבנן ניחא אבל בהדיא מוכחא בחלק (סנהדרין דף קיב:) ובפ"ק דתמורה (דף ח.) שהוא דאורייתא דדריש בהמתה מי שנאכל בתורת בהמתו יח] יצא בכור ומעשר שאינו נאכל בתורת בהמתו דתנן (בכורות לא.) [כל] הקדשים יט] נשחטים באיטליז ונשקלים בליטרא חוץ מן הבכור והמעשר: **הפדו לי בכור בעל מום.** פירש בקונטרס שיצא לחולין ליגזז וליעבד וקשה דאפילו בהך פדיון לא נפיק מידי דהוה אשאר פסולי המוקדשים וי"ל דמיירי בבכור בעל מום מעיקרו אי נמי הוה כ] נפיק לחולין טפי מאשאר פסולי המוקדשין משום דבשאר פסולי המוקדשין יש בדמיהן צורך גבוה משא"כ בדמי בכור ומעשר: **דהאי צמר והאי שיער.** האי דלא חשיב ליה בריש מנחות (דף ג.) מעשיו מוכיחין עליו משום דאמרי דיכרא אוכמא הוא מ"מ כי דייקינן ביה אפשר לברר: **איכא בן שנה דמיחזי בן שתי שנים.** הא דאמרי' בפ' שני דקדושין (דף נה.) גבי בהמה שנמצאת בין ירושלים למגדל עדר דפריך ולדמא חטאת היא [ומשני] חטאת בת שנתה ואשתכח בת שתי שנים לאו דוקא בת שתי שנים אלא בת שלש וארבע דמינכר שפיר: **שביעית אין לוקחין בדמיה תרומה מפני שממעט באכילתה.** פירש בקונטרס שהתרומה זמן אכילתה לעולם ושביעית זמן אכילתה קודם שתכלה לחיה מן השדה ונמצא זה מביא תרומה לידי ביעור והא דתנן במס' שביעית (פ"ט מ"ח) לאחר כא] ביעור מחלקן שלש סעודות לעניים רבי יוסי אומר אחד עניים ואחד עשירים יאכלו מ"מ ממעט באכילתה לאחר שחילק שלש סעודות ואינו מוצא למיחלק כב] וא"ת תרומה קודם לפסח יהא אסור לחמצה משום דקא ממעט באכילתה וי"ל דהכי עדיפא ליה ושרי משום דכתיב (במדבר יח) למשחה ולא דמי למבשל ירק כג] בשמן תרומה (לקמן עו.) שהירק מיתקן ע"י השמן ולא השמן ע"י הירק ועוד דעיסה מתחמצת מאליה ואפילו מערב בה שאור מ"מ בלאו הכי היתה מתחמצת קצת:

מסורת הש"ס

א) [בכורות לג.] תוספתא דבכורות פ"ג ה"ו, ב) בכורות לא. תמורה כא. עי' ירוש' מו"ק פ"ב ה"ג, ג) [מנחות ג.], ד) מנחות שם, ה) [פסחים לח:] ת"כ צו פרש' ה ה"ב, ירוש' נזיר פ"ח ה"ב, ו) [פסחים יג: ביצה יט: בכורות ס: נדה ע:], ז) תוספ' שביעית ספ"ו ע"ש, ח) [בכורות סא.] פסחים צח:, ט) [מנחות קה:], י) ס"א, כ) במדבר ו יב, ל) חולין קלב:

שינויי נוסחאות

א] ס"א ר' מני (כי"מ, וכ"ה ברש"י כ"י ובתוס'): ב] שקנוי (כתה"י): ג] בכתה"י וש"מ נוסף האי זכר והאי נקבה, איכא שעיר נשיא, חטאת ואשם נמי איכא שעיר נשיא כו': ד] צ"ל הא איכא (ש"מ): ה] בכי"ל נוסף דבני שנה נינהו: ו] צ"ל דרבה (הגרי"ב): ז] ס"א דאיערוב. ואח"כ צ"ל אבל לכתחילה לא (*ש"מ). ותיבות ולכתחילה לא שאח"כ ליתא בכי"מ: ח] ס"א הזאה כל שהוא. חדא מילתא הוא שהזאה אין צריכה שיעור (בה"ז, גליון). ובתו"ק כתב דרש"י גרס בגמ' לדברי ר"א הזאה אינה צריכה שיעור הזאה כ"ש מטהרת. ולפי"ז א"צ להגיה ברש"י. וע' רש"י לקמן פ' ע"א בסה"ע: ט] עימה תערובת פסול כצ"ל (צ"ק): י] צ"ל שהומם (ש"מ): יא] צ"ל פסולי המוקדשין (ש"מ): יב] ס"א או דלמא. קדושה דבכור עדיף ולא דמי לשאר קדשים דנשקלים דהתם הנאת כו' (ש"מ): יג] ס"א משום הך קדושה אחריתי (גליון). וכ"ה בד"ו וסה"ד והשאר ליתא: יד] צ"ל גופא (גליון): טו] וליעבד כיון שהתפיסו כו' כנלצ"ל והד"א (באה"מ): טז] בגוף בכור זה כצ"ל (ש"מ): יז] בש"מ נוסף דהא חתיכות הם: יח] צ"ל בהמתה (ב"ש). וכצ"ל להלן כבגמ' דתמורה שם: יט] הקדשים הנאכלים נשחטים כצ"ל (ב"ש): כ] הוה אמינא דנפיק כצ"ל (צ"ק): כא] צ"ל מי שיש לו פירות שביעית לאחר ביעור כו' (ש"מ): כב] צ"ל למי לחלק (ש"מ): כג] צ"ל ירק של שביעית (הגרי"ב):

מוסף רש"י

הזאה מחצה כשר ומחצה פסול. ולא תימא הזאה כל שהוא היא דכשרה ומיהו לא יהיו עמה תערובת פסול, אלא אפילו יש בה תערובת פסול מכשר (לקמן פ.): **בכור אינו נשקל בליטרא.** כדרך שהקצבין מוכרין בשר חולין (בכורות לא.) **שניהם ישחטו בצפון.** כחומר אשם ולא כשלמים בכל מקום: **ויאכלו כחמור שבהן.** כתורת האשם, לזכרי כהונה ליום ולילה לפנים מן הקלעים (פסחים צח:) **אין מביאין קדשים לבית הפסול.** אין מביאין קרבן ביום שיתמעט זמן אכילתו שקבעה לו תורה ונמצא בא לידי נותר (שם יג:): **מביאין קדשים לבית הפסול.** למעט בזמן אכילתן מוטב מלנתקן לרעיה (שם צח:):

ליקוטים

שייך לעמ' קודם

למחרת מביא אשמו ולוגו. לשון התוספתא רפ"ו דנזיר, ספק נזיר טמא ספק נזיר טהור אבל נזיר ודאי היה, ספק מצורע טמא ספק מצורע טהור אבל מצורע ודאי היה. אוכל בקדשים אחר ששים יום, שותה יין ומטמא למתים לאחר מאה ועשרים יום. כיצד, אמרו לו נזיר טמא אתה ואין נזיר טמא מגלח אלא עד שבעה, צא ומנה שבעה הזה ושנה גלח והביא קרבן. מנה שבעה ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא עד ל' צא ומנה עשרים ושלשה להשלים שלשים גלח והביא קרבן. מנה שלשים ובקש לגלח, אמרו לו נזיר טהור אתה ואין נזיר טהור מגלח אלא על הדמים. כיצד הוא עושה מביא עולת בהמה ומתנה עליה ואומר אם [נזיר] טהור אני הרי זו חובה ואם לאו הרי זו נדבה. כיצד תעשה לו להחמיר עליו, מביא פילי של חרס חדשה ונותן לתוכה רביעית מים חיים ומביא שתי צפרים ושחט את אחת מהן אל כלי חרס על מים חיים, חפר וקברה בפניו ואסורה בהנאה. ומביא חטאת העוף ומתנה עליה ואומר אם טמא אני חטאת מחובתי ועולה נדבה, אם טהור אני עולה מחובתי וחטאת ספק, ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שמצורעים מגלחין, ומונה שלשים ומביא עולת בהמה אחרת ומתנה עליה ואומר אם טהור הייתי עולה הראשונה חובה וזו נדבה והחטאת העוף ספק מחובתי, ואם טהור אני עולה הראשונה נדבה וזו חובה וחטאת העוף ספק. ומגלח ראשו וזקנו וגבות עיניו כדרך שהמצורעין מגלחין. רבי שמעון אומר למחרת מביא אשמו ולוגו בידו ומעמידן על שערי ניקנור

שיטה מקובצת

הפדו לי בכור. [פי' בקונטרס שילא לחולין ליגזז וליעבד] וקשה דהא פשיטא דלא, שהרי אם היה הבכור בר פדיון כשאר קדשים לא היה מועיל בו פדיון ליגזז וליעבד שהרי שאר פסולי המוקדשים נמי כה"ג אין נפדין להתירם בגיזה ועבודה. וי"ל דסברא היה להקל טפי בבכור משאר קדשים לפי שדמי בכור אינו עומד כלל למזבח אבל פסולי המוקדשין דמיהם עומדין למזבח ועל כן אי הוי שייך פדיון לבכור היה יוצא לחולין לגמרי גם ליגזז וליעבד אע"ג דשאר פסולי המוקדשין אינו כן (תוס' אחרות): **הפדו רחמנא אמר לא תפדה.** פ"ה אבל דאין נשקלים בליטרא הויא דרבנן ולכך מבעיא לן מי שרינן איסור דרבנן משום רווחא דהקדש. וקשה דבפ' חלק (סנהדרין דף קיב:) משמע דהוי מדאורייתא [דדריש] בהמתה כו' והתם ע"כ בבעלי מומין איירי דאי בתמימין מסלנה ולא שלל שמים נפקא והכי מדקדק תלמודא התם. לכן נראה דודאי אסור לשקול בליטרא לכ"ע מדאורייתא, אלא שמתחילה היה נראה לו סברא להקל כיון דאיכא רווחא דהקדש, ועל זה פריך אי אמר הפדו לי בכור כו' אלמא לא שמעינן ליה להקל מכח סברא גבי פדיון וה"ה ליסקל בליטרא דלא מזלזלינן ביה, ומתמה תלמודא הפדו רחמנא אמר כו' כלומר האי איסורא בהדיא כתיב וא"כ לא נתירנו מחמת סברא כיון שכתוב בהדיא האיסור לא תפדה, אבל איסור דלישקול בליטרא נהי דמדאורייתא הוא מ"מ מסברא הוא דמיתסר שלא לנהוג בו מנהג בזיון וכיון דאין האיסור כתוב בפסוק רק מסברא בעלמא א"כ שמא יש להתירו כמו כן מתוך סברא משום רווחא דהקדש עדיף כדקאמר לעיל בבעיין דאתיא סברא ומפקא מסברא. וה"ה דהוי מצי לתרוצי הכי מתזבח ולא גיזה דהוי איסור מתוך הפסוק ולא מתוך הסברא, אלא דעדיפא מיניה קא משני דאפילו בר פדיון ליתיה כלל אלא תפדה, ועוד דלא תפדה כתוב בהדיא טפי מתזבח ולא גיזה: **כלום הקנה זה אלא מה שקנו לו.** כלומר מאי טעמא בעית למימר דליישקול בליטרא משום רווחא דהקדש, משום דדעת הנודר להכי. ולא היא דהא ודאי דעתו לא היה להכי למאי שאינו קנוי לו, א"כ לא חל קדושת הקדש על זה, ומאי איכפת לך לקיומי תנאה כיון דלא חל מעולם על זה קדושת דמים: **איכא שעיר נשיא.** נ"ב ופרקינן איכא שעיר נשיא דהוא חטאת והוא זכר ומיערב בעולה. ואקשינן חטאת ואשם נמי מ"מ לא מיערבי דהא איכא שעיר נשיא, ופרקינן משום דהאי שער והאי למר. ואקשינן פסח ואשם נמי כו' דפסח הוא שה תמים זכר בן שנה ואיל הוא בן שתי שנים והיכי קאמר דיכולין להתערב דהא לא מפיק אלא חטאת ואשם. ופרקינן איכא אשם נזיר וכו' דכתיב בהו כבש וסתם כבש בן שנה הוא (ב"ש): **תוד"ה איכא בן שנה** כו' לאו דוקא בת שתי שנים כו'. נ"ב א"נ י"ל דהא דאמרינן הכא איכא בן שנה דמיחזי כבן שתים היינו כבן שתים בינוניות, ובקידושין מיירי בבן שנה גדול דאי אפשר להיות בן שנה. א"נ בן שנה דמיחזי כבן שתים היינו כבן שתים קטן דבן שנה גדול מיחזי כבן שתים קטן, והיינו נמי דקאמר דאיכא בן שתים דמיחזי כבן שנה. אבל בקידושין מיירי דאשכח בן שתים בינוני דאפילו בן שנה גדול לא הוי כבן שתים בינוני (תוס' ריב"א. ב"ש):

נוסחאות רש"י כת"י

אמר רמי בר חמא. פשיטא לי **בכור לב"ש אין מאכילין אותו לנדות.** אפילו שחטו במומו במדינה דהכי תניא בבכורות פרק כל פסולי המוקדשין (דף לג.): **תמורתו.** דקיימא לן תמורת בכור אינה קריבה אלא נאכלת במומה: **אינו נפדה.** לצאת מתורת בכור ולחול קדושתו על המעות: **אינו נשקל אלא בליטרא.** אם בא כהן למכור בשרו: **משהוממו.** עושין תמורה וכל שכן בתמותס: **התפיס כהן בכור לבדק הבית.** משהומם: **מהו שישקל בליטרא.** כדי לגמלם מכירתו וירבו הדמים: **רווחא דהקדש עדיף.** דהא קיימא לן בפסולי המוקדשין (בכורות דף לא.) הואיל והנאת מכירתן להקדש דקדושתן חלה על המעות להביא מהן זבח מאותו המין נשקלין בליטרא והאי נמי כיון שהתפיסו לבדק הבית רווחא דהקדש הוא: **או דלמא זילותא דבכור עדיף.** ולא דמי לשאר דמי פסולי המוקדשין דאילו התם הנאת רבוי הדמים לאותה קדושה עצמה אבל הכא הני דמים לאו לקדושת בכור אזלי ואיכא למימר דלא מזלזלינן בהא קדושה משום רווחא דקדושה אחריתי: **לאו למימרא דאין אחד מהן נשקל בליטרא.** אלמא אע"ג דהשתא פחתי דמי זבחים המעורבים והוי פסידא דהקדש אפילו הכי זילותא דבכור עדיף: **התם.** גבי מתניתין: **שתי קדושות ושני גופין.** הזבחים הנאתן להקדש ובכור המעורב הנאתו לכהן ולא להקדש הילכך משום הנאת הקדש דדמי זבחים לא מזלזלינן בבכור שהוא גוף שני והנאתו אינה להקדש: **אבל הכא.** גבי בכור שהתפיסו: **שני קדושות וגוף אחד.** קדושת בכור היתה בו ועכשיו נשתנה לבדק הבית וכיון דבהאי גופא איכא הנאת הקדש מזלזלינן בקדושת בכור: **מתקיף לה ר' יוסי בר' אבין.** מאי קמיבעיא ליה לרמי בר חמא משום דהתפיסו מזלזלינן: **ומה אילו אמר הפדו בכור.** בעל מום זה שיצא לחולין ליגזז וליעבד מקדושתו שהתפיסו לבדק הבית: **כלום שומעים לו.** הכא נמי לא שנא: **רחמנא אמר לא תפדה.** ומידי דאורייתא לא מיבעיא לן וכי מיבעיא לן מידי דרבנן לישקל בליטרא: **אלא אמר ר' מני.** הכי קאמר ר' יוסי בר' אבין: **כלום הקנה.** כהן זה לבדק הבית אלא מה שהיה קנוי לו בבכור זה ותיפשוט דאינו נשקל בליטרא: **שעיר.** אין לו למר אלא שיער אבל אשם איל הוא ויש לו למר שאין אשם בא אלא איל. באשם נזיר ואשם מצורע כתיב כבש וכל סתם כבש בן שנה הוא: **כחמור שבהן כו'.** לזכרי כהונה ובעזרה וליום ולילה כדין אשם ובעל השלמים יצא ידי נדרו שהרי השלמים לשמן קרבי ולפי שאין ניכרים אוכלן כחומר אשם, ומתן דמים של אשם ושלמים שוה: **לבית הפסול.** שממעט את אכילת שלמים בין באוכליהן בין בזמן אכילתן ומביאן לידי נותר אלא ירעו ויסתאבו וימכרו כדאמרן גבי קדשים בקדשים מין בשאינו מינו: **קדשי קדשים בקדשים קלים.** וזמן אכילתן שוה כגון תודה בחטאת ואשם דשניהם שוים ליום ולילה: **הנאכלין ליום אחד וכו'.** כגון שלמים בתודה או בחטאת ואשם: **יאכלו כחמור שבהן.** והא רבנן מודו דליכא תקנה אחריתי: **שביעית אין לוקחין בדמיה תרומה.** מפני שממעט זמן אכילת תרומה שהתרומה זמן אכילתה לעולם ושביעית זמן אכילתה קודם שתכלה לחיה מן השדה ונמצא זה מביא את התרומה לידי ביעור: